

BONA PAU

N.º 340 Any XXIX

FULL PARROQUIAL DE MONTUÏRI

Juny 1981

Conversa amb el nostre Bisbe amb motiu de la Confirmació

«LA VIDA ÉS FER CAMI, PERÒ SABENT CAP A ON SE VA»

Aquell vespre de dimarts, 19 de maig, erem molts els joves que vàrem anar a veure el Bisbe. Tant la senzillesa de la seva manera de tractar i xerrar, com la reacció dels joves varen fer que aviat hi haguess un clima de confiança i d'interès.

En aquest clima, D. Teodor va exposar els punts que presentem aquí resumits:

L'ETAPA DE LA JOVENTUT

Dins aquest camí que es la vida, ens tocam amb moments on hem de decidir, i prendre opcions personals, que tindran gran repercusió més envant. La joventut es el moment d'escollir, a distints nivells: a nivell professional i de feina; a nivell polític, on no es pot defugir la responsabilitat; a nivell de projecte de vida en comú, en el matrimoni o altres opcions de servei a la societat; a nivell de plantejament religiós i de fe

PAPER DE LA CONFIRMACIÓ

I es en aquest nivell d'opció creient, que hi té lloc la Confirmació. És llavors quan un jove es pot preguntar amb serietat: «Què significa Jesucrist per mi? Quina és la meva meta, com a cristià? Quin tipus d'Església voldria tenir?». La confirmació no es pot viure desenganxada del moment i de la societat que vivim, amb totes les seves exigències.

(Passa a la 4ª pàg.)

QUÈ ÉS ESSER CRISTIÀ

El Bisbe va començar la conversa explicant les característiques d'un cristià, i de tot home i donà responsables. La vida és fer camí, però sabent cap a on se va: imaginar una ruta, tenir esperança i coratge per tirar endavant. Ser cristià és viure tota aquesta realitat, comptant amb Jesucrist.

La tradició musical montuïrera

La vetllada que visquérem els montuïrers la nit del passat dia 16 de Maig, congregats a l'església parroquial, hauria d'assenyalar una fita a la nostra llarga història musical.

Mitjançant aquest homenatge que rendirem al nostre il·lustre músic i missioner Pare Gabriel Miralles amb motiu del 40è aniversari de la seva mort i el centenari de la seva ordenació sacerdotal, de passada també l'oferirem a les distintes institucions musicals de la nostra vila que amb el seu esforç i constant dedicació donen al nostre poble, a la gent que hi vivim, el rellevant caire artístic i sobretot musical que sempre ens ha distingit.

Ja és antiga i ferma aquesta tradició musical de Montuïri: des dels joglars de l'Edat Mitja fins a la força simbòlica dels Cossiers... Des de la saba que ha vitalitzat les corals —una de les quals va animar el mateix Pare Miralles— fins a l'actual inquietud del Cor Parroquial i de tots els qui per ell treballen... Des de la Banda de Música, que té els seus orígens allà pels anys 1872, fins el dinàmic Patronat dels nostres dies, i amb tots els qui s'esforcen per a mantenir legítima una institució tan popular... Des del Pare Gabriel Miralles, tot un home, tot un músic, tot un missioner, passant pels incansables directores, fins a la competència mundialment reconeguda del Pare Antoni Martorell... les poderoses arrels del nostre poble s'entreenuen amb la agradable harmonia de les notes.

Els qui retèrem homenatge —que fou tot el poble— al Pare Gabriel Miralles ens sentirem satisfets d'un deure complert, no sols perquè poguérem reconèixer els seus valors humans, espirituals i musicals, sinó perquè mitjançant aquest acte, ens adonarem solidàriament d'una altra obligació: la d'ajudar esforçadament a tots els qui d'una o altra manera continuen i fomenten la tradició musical que distingeix Montuïri.

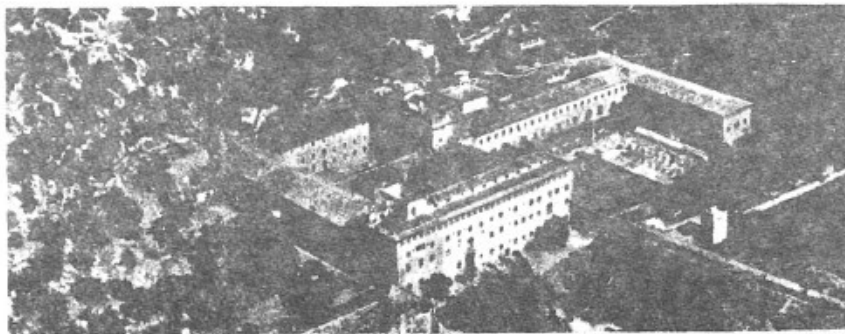
EL PARE GABRIEL MIRALLES

La vida il·lusionada d'un Missioner dels SS.CC.

(Continuació)

GRAN AFICIONAT A LA MÚSICA

No hem dit que des de molt petit era molt aficionat a la música i que abans d'anar a Ciutat ja tocava el flautí a la xaranga del seu poble. Devers els quinze anys començà a cantar a l'Església del Socors i allà va sebre que hi havia una colònia de seminaristes, que ocupaven les cel·les dels antics frares agustins, i en elles estudiaven, dormien i es feien el menjar cada qual per son compte. Allò li paresqué una vida ideal comparada amb la tan penosa que ell duia, feia tres anys. Va fer la bona al Custos de l'església, i ben prest va aconseguir el que tant desitjava.

Santuari de Lluc

No hi cabia d'alegria. Allà pogué intensificar l'estudi de la música, i ben prest començà a tocar l'orgue, cridant l'atenció per la seva música alegre. Tot li anava vent en popa segons el món; però també augmentaren horriblement els perills per a la seva vocació sacerdotal.

PERILLA LA SEVA VOCACIÓ

Els seminaristes que allà residien no tenien Superior que els vigilàs d'aprop. Eren com arbres joves sense polítxó, i adesiara en feien qualcuna de les seves. Sortien de nit amb claus falses o es tiraven per una finestra, per anar al teatre principal a veure Don Juan Tenorio o l'òpera Ballo in maschera o el Faust. Altres vegades anaven al teatre de la Mercè, que era un poc més barat, però més ordinari. Cercaven confessos de mànegua ampla, que no els preguntassin si estudiaven en el Seminari o a Montision. El nostre estudiant era un de tants. Més encara, amb l'excusa de la música, freqüentava una casa de la Plaça del Socors, on se reunien una partida de músics i musicones, i allà cantaven i reien i feien qualque brometa un poc salada.

Per aquell temps, se li oferiren unes classes a gent menuda, que li reituaven unes vint-i-cinc pessetes cada mes, i amb els es-

talvis que va fer se comprà una mudada de senyoret, amb uns bons punys i una corbata de seda fina, i per complement es va fer arrissar els cabells, i més pareixia el fill d'un comte que no d'un moliner.

Mentres tant, el nivell de la seva pietat havia arribat abaix de tot. Adesiara la gràcia de Déu el visitava i li feia sentir remordiments terribles. Se sentia empresonat pels tres enemics de l'ànima i no sabia com desfer-se'n. La lluita entre la vocació que havia sentit des de petit i l'atracció del món havia arribat al punt més àlgid; però la gràcia divina, que mai ens deixa, li féu veure que si volia ser sacerdot, havia de rompre radicalment amb tot allò, sense anar de componendes.

EL TRIUMF DE LA GRÀCIA

Després de moltes vacil·lacions va triomfar la gràcia, i per més assegurar la seva resolució, determinà prendre tonsura i l'hàbit eclesiàstic. En preparació, va fer uns exercicis espirituals baix la direcció del P. Joaquim Rosselló, i en aquell sant recés va agafar el cor amb les dues mans i determinà entregar-lo totalment a Déu i rompre per sempre amb les criatures.

Va entrar com intern en el Seminari, on començà a estudiar Teologia i a cultivar l'oració. Pel seu bon comportament es va guanyar l'apreci dels seus Superiors, sobre tot del Rector, D. Pere Josep Llompard, que li confià la direcció de la música i el dispensà de tota paga.

L'ORDENACIÓ SACERDOTAL

Després de quatre anys de vida fervorosa, fou ordenat sacerdot el dia 22 de maig de 1880. Poc després era nomenat organista i Vicaris segon de la parròquia de Montuïri, i en ella va realitzar un apostolat molt fecund. El temps de llavors era molt diferent del d'ara. Li sentirem a dir moltes vegades que els qui aleshores deixaven habitualment la missa els dies de precepte es podien comptar amb els dits d'una mà i

que la pràctica que llavors es seguia a Montuïri amb els qui es volien casar era fer-los esperar fins que sabessin de memòria tot el catecisme petit.

El Vicari Miralles no sols exercitava el seu zel dins la seva parròquia sinó per tots els pobles del voltant. Tenia una gràcia especial per predicar exercicis a joves i a monges, i la seva predicació va fer un bé incalculable per tot arreu.

L'IDEA DE FUNDAR UNA NOVA CONGREGACIÓ

Per devers l'any 1890, va fer una visita al seu antic Director espiritual el P. Joaquim Rosselló, que feia poc s'havia retirat a l'Ermida de Sant Honorat, i amb l'aprovació i encàrrec del Sr. Bisbe, meditava la idea de fundar una nova Congregació de Missioners. En veure'l, li digué: —No t'agradaria viure en aquesta soledat i adesiara baixar als pobles veïns per a predicar exercicis i missions?. —No. —Li contestà ell. —Estic bé aquí on estic. I qui està bé que no es mogui. I se'n tornà a casa seva. Això no obstant, la proposta del P. Joaquim no li fugia del cap. I pensava una i altra vegada: —I si aquesta fos la voluntat de Déu? Per sortir de dubtes, determinà consultar-ho amb el Sr. Bisbe, i estava com a segur que li diria que continuàs fent bona feina a la parròquia. Però gran va ser la seva sorpresa, quan li digué que estaria molt content de què es juntàs amb el P. Joaquim. Aquella resposta va ser per ell l'expressió de la voluntat de Déu, i a pesar de sentir-se tan aferrat al poble de Montuïri, on se sentia tan estimat de tothom, determinà heroïcament rompre amb tots els embarassos i seguir la vocació del cel i dur-la a terme com més prest millor.

CAP A SANT HONORAT

No comunicà a ningú el seu propòsit més que a la seva família i al Sr. Rector. El dia 4 d'agost de 1890 digué missa a trenç d'auba, i després de besar les mans a son pare i a sa mare, partí tot-solet cap a Sant Honorat. Algunes beates molt fervoroses se'n temeren de la feta, i sospitant-se que les deixava per sempre, li corrien darrera, dient-li: —Sr. Biel, on va? Ell sols les deia: —Callau, anau a ca-vostra. I deixant el seu cor fet bocins, seguí el seu camí fins a Sant Honorat, on va ser coralment rebut pel P. Joaquim i pel P. Francesc Solivellas, que ja se l'hi havia juntat un poc abans.

En aquells primers dies d'estada a Sant Honorat hagué de sofrir la darrera prova la

(Passa a la 8ª pàg.)

Conversa amb en Rafel Horrach

«Montuiri és una vila amb un fort sentit de poble»

(Continuació)

—Has aconseguit els objectius que et proposaves, en un principi?

—Pel que es refereix a l'objectiu personal, dient que he estat «evangelitzat», crec que està aconseguit.

Pel que fa a l'objectiu pastoral, els resultats en l'Obra de l'Evangelització no es poden mesurar fàcilment, perquè l'Església a l'hora de fer valoracions no es pot regir pels mateixos criteris amb què ho feria una empresa o un partit. En definitiva l'amo de les messes és l'Esperit, els creients són simples treballadors que pots ens hàgim de limitar més a sembrar que a cercar de recollir fruits.

Amb tot, també, a nivell humà, tenim uns criteris a l'hora de valorar una tasca eclesial, i en aquest sentit, a pesar de totes les deficiències i limitacions, crec que s'ha fet una bona feina i n'estic ben content.

—Quina imatge et quedarà de Montuiri i dels montuierers?

—De Montuiri en tenc la imatge d'un poble amb molta capacitat de donar resposta als estímuls que se li presenten, amb una gran capacitat de mobilització a l'hora de defensar interessos col·lectius, exceptuant per ventura grups minoritaris a què m'he referit a la segona pregunta; una vila amb un fort sentit de poble, amb una càrrega de «memòria històrica» impressionant, que li fa tenir una personalitat ben definida i atraient enmig d'altres pobles.

Entre els montuierers en tenc la certesa d'haver-hi fet bons amics. La meva pretensió mai no ha estat coactivament de «convertir» ningú, sinó de fer possible espais d'amistat on arribàssim a comunicar-nos la nostra experiència profunda de vida. Amb molts hem arribat a fer-ho, a distins nivells, naturalment. Fins i tot, a nivell formal, han sorgit grups de reflexió, de celebració i de re-producció de la fe que han nascut d'un llarg camí d'acompanyament i d'amistat.

—Com creus que està l'Església de Montuiri?

—Crec que està en un moment en què ha aclarit els objectius i les mediacions per a dur-los a terme. Un bon moment. No cal dir que, dit en dues paraules, els objectius no són esser cap grup de pressió o de poder, ni una institució d'entreteniment de la massa, que afavoreixi l'evasió o l'alineació del poble, sinó més tost esser un ferment enmig de la massa, mai deslligat d'ella, per tal de fer-li prendre consciència d'uns valors que, valorant l'home en la seva dimensió personal i comunitària, es trobi autònoma davant tots els caciquismes i solidària davant tots els intents de divisió.

Pel que fa a les mediacions emprades per assolir aquest objectiu, crec que s'hi han posat i la pràctica fa creïbles i verifica el programa ideològic: des de taules rodones, al contingut de la catequesi o la Litúrgia, etc.

—Podries assenyalar les mediacions a que et refereixes?

—Si; voldria assenyalar dues mediacions, concretament, per tal d'arribar a esser, enmig de la massa, «ferment de comunitat»:

La corresponsabilitat dels seglars que han tingut paraula en moltes situacions a través de la creació de comissions i de la celebració d'assemblees. Això d'alguna manera ha fet creïble la paraula de «comunitat cristiana» i ha trencat l'esquema d'una Església monopoli de capellans.

L'esforç de proximitat i arrelament en la pròpia realitat de Montuiri, la qual cosa ha trencat antics divorcis d'Església i realitat de poble, i ens ha fet recuperar la consciència de missió: estar enmig del món sense esser del món. Es a dir, mantenir-nos en la realitat amb una escala de valors i un contingut diferents dels que proclama el sistema i l'ordre establert, que sien crítica d'aquesta societat pel bé mateix d'aquesta societat.

Es clar que pel fet de mantenir aquesta prioritat de treballs i aquesta pràctica és també una comunitat en un cert grau de conflicte. Però això és senyal de què és una comunitat viva. Només la mort allibera de tots els conflictes.

I endemés, com a cristians, tenim ben clar que només a través de la Creu, neix l'Església: els primers cristians, els de la

«Agraesc la bona acollida i obertura que han tengut sempre amb mi»

Pentecosta, són els mateixos del Divendres Sant.

—Podries explicar els motius de la teva partida de Montuiri?

—Ens tornam trobar amb un objectiu personal i un objectiu pastoral. Pel que fa al primer, els responsables de la meva formació i el Bisbe cregueren oportú que conegués realitats de parròquies de característiques diferents, abans que sigui ordenat. Per altra banda, la Vall de Sòller reunia aquestes característiques, i la necessitat endemés de personal, ja que un sol equip parroquial s'havia de fer càrrec de tres parròquies que superaven els deu mil habitants (Sòller, L'Horta i El Port de Sòller). Aquesta és la motivació personal.

—Què voldries dir a tots els montuierers?

—Simplement que els tenc ben presents en el record i en la pregària, i que els agrasc el que m'han ajudat a «convertir-me» aprenent molt dels seus valors, com també gràcies de la bona acollida i obertura que han tingut sempre amb mi.

Als qui són creients, que malgrat estar llunyans geogràficament, estic en comunió amb els seus esforços per a construir i consolidar la Comunitat Cristiana i viure els valors de l'Evangeli, ja que, tant a Montuiri com a Sòller, som una única Església de Crist i feim feina dins una mateixa vinya.

I res més, que comptin amb mi, com esperen en els amics, i a Sòller sempre sereu ben rebuts.)

Entrevistadors:
ANTÒNIA CLOQUELL I
JAUME CLOQUELL

(Ve de la 1ª pag.)

CONFIRMACIÓ, EXPRESSIÓ LLIURE. SENSE PRESSIONS

Perquè la Confirmació tenim sentit ha de ser totalment lliure, sense comèdies ni fingiments, sense acceptar pressions de part de ningú, ni de la família ni de l'ambient. Ara bé, confirmar-se no vol dir tenir-ho tot ben clar, per a tota la vida. Confirmar-se és prendre consciència d'una decisió cristiana, i manifestar-la públicament. Mes que arribar a una meta, es el principi d'un pelegrinatge, d'un camí que si té una meta clara.

A partir d'aquest moment, va quedar obert el diàleg, i sortiren, entre altres, aquestes preguntes

—Es pot ser cristià, sense Confirmació?

—En principi, la Confirmació no es lo que defineix o marca un cristià. El Baptisme n'es el Signe definitiu. Però es molt important la Confirmació, perquè renova tot el plantejament del Baptisme com a compromís, i perquè es rebre el Do de l'Esperit, que dona llum, força i claredat per a entendre la vida i la paraula de Jesús, i poder-lo seguir amb decisió.

—Quina opció política està més prop de l'opció cristiana?

—No hi ha cap opció partidista que es pugui anomenar cristiana, perquè totes tindran part dels seus programes, i sobretot de l'acció dels seus militants que contradiu l'evangeli. Llavors, el cristià no pot seguir una recepta exacta en la política: més bé haurà de cercar aquell partit o col·lectiu que més s'acosti en el programa i en els fets a l'ideal de Jesús. Per exemple, que treballi perquè desaparegui la pobresa i marginació, que creï solidaritat, que segueixi una línia pacífica i de perdó, que respecti en la pràctica els drets de tota persona, etc.

—No sembla que hi ha contradicció entre lo que deia Crist i lo que ha estat tradició de l'Església?

B.U.P. O PROFESSIONAL?

Per una part, la gran quantitat de companys que s'han retirat i s'estan retirant sempre seguit dels estudis, sense acabar B. U. P., i que després d'haver-lo acabat, no saben què fer, i per altra part la gran majoria de joves que deixen la Formació Professional, havent fet sols el primer grau —dos anys— m'han mogut a reflexionar sobre l'ensenyança actual, com està, quines opcions té el jovent després de l'E. G. B., que representa triar formació professional o B. U. P., què els mou a triar un dels dos camins, i com haurien de ser aquestes opcions.

En principi, caldria dir quines funcions bàsiques té l'ensenyança per mi: una és l'aprenentatge de l'herència cultural de l'home, la seva història, les llengües, en definitiva tot el que ens ajudi a fer-nos més persones, a respectar les cultures, l'art, el cos i l'esperit. I també ens ha de preparar per enfrontar-nos a la vida, amb l'ús dels gran avantatges tècnics actuals, a fi de treure el màxim profit del nostre treball.

Si revisam la Formació Professional i el B. U. P. des d'aquestes perspectives, veurem com hi ha grans encerts, però també hi ha contradiccions molt clares.

La Formació Professional, degut en gran part a la no exigència del graduat escolar i a la facilitat que hi ha per a passar d'un curs a l'altre, produeix uns treballadors amb un índex tècnic mínim, i una formació cultural prou baixa. Els joves solen suspendre molt, però com que saben que la majoria dels professors no podran l'assignatura per aprovada, solen llevar-se'ls de davant, dei-

—Sempre, i avui en dia també, hi ha hagut plantejaments diversos i distintes maneres d'actuar dins la mateixa Església. I l'esforç renovador ha de venir a través de les generacions. També és cert que no podem conformar-nos a seguir individualment Jesucrist: l'hem de seguir en grup, fent unió entre tots, i llavors feim Església. L'important és no deixar-nos dur de la passivitat, i mantenir viva la inquietud de l'evangeli.

Seguiren després més interrogants sobre el sentit de compromís de la Confirmació, sobre el militarisme i l'objecció de consciència, sobre el perill d'abus per part dels qui tenen les armes, etc. L'hora ja era avançada, i els exàmens i la feina ens farien aixecar dematí.

Pensam que la gent jove va captar les idees, que el Bisbe va parlar clar, i va servir perquè la majoria es plantejés seriosament el fet i el per què de ser cristià.

JAUME CLOQUELL
I TOMEU TAULER

xen la Formació Professional amb unes condicions bastant dolentes.

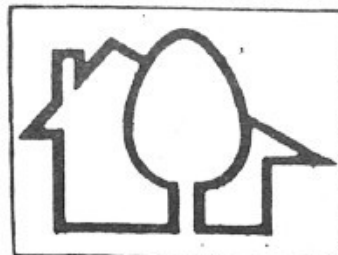
Quan hom ha acabat l'E. G. B. no sap realment el que vol triar. El criteri que s'usa més freqüentment és que els qui tenien millors notes vagin a B. U. P. i els altres vagin a Formació Professional. O sigui, que comencen B. U. P. sense tenir una idea mínimament clara de per què ho fan. Lògicament, la inexistència d'un plantejament seriós de per què fan B. U. P. ajuda que els rendiments siguin baixos, i que quan acabin B. U. P. o C. O. U. no sàpiguen cap a on han de prendre.

Això és la realitat actual, almanco la que jo veig que m'enrevolta, quan el B. U. P. hauria d'anar encaminat a la Universitat i la Formació Professional a la creació de gent amb un alt coeficient tècnic, que els preparés prou bé per al treball que faran més tard.

Per tant, és necessari que, abans de triar lo que volen estudiar, els joves coneguin a fons les dues opcions i elegeixin lliurement, fora fer cas d'aquesta idea tan perjudicial per al futur i que produeix tants de desengany, que és l'assimilació del B. U. P. com a camí dels qui tenen el graduat, i la Formació Professional, com a sortida dels qui volen acabar aviat. Perquè, així com ara sols hi està en teoria, la Formació Professional sigui una verdadera opció de formació tècnica i cultural.

20 - Abril - 1981

JAUME CLOQUELL GOMILA
Alumne de 3er. de B. U. P.

PLUVIÒMETRE

ABRIL - MAIG

16 abril	4,30 lts.
17 abril	9,80 lts.
18 abril	17,00 lts.
19 abril	17,30 lts.
20 abril	23,00 lts.
21 abril	33,40 lts.
22 abril	12,00 lts.
23 abril	7,30 lts.
26 abril	2,50 lts.
28 abril	2,00 lts.
10 maig	12,00 lts.

TOTAL: 140.60 lts

L'homenatge al Pare Gabriel Miralles

Qualsevol previsió d'èxit tan destacat hagués quedada curta per qualificar la gran acceptació que tengué l'homenatge que organitzat per la Parròquia, el poble de Montuïri reté el 16 de Maig al Pare Gabriel Miralles amb motiu del 40è. aniversari de la seva mort i el centenari d'ordenació sacerdotal.

Eren més de cinc-centes persones les qui omplien l'església i acollien entusiasmes les actuacions dels Blavets de Lluch i dels nostres Cor Parroquial i Banda de Música.

Començà després de la missa, presentant l'acte el Rector Bartomeu Tauler al que seguiren el parlament de Joan Miralles i Monserrat, sobre la vida i obra del P. Gabriel Miralles, i l'exposició del P. Gaspar Munar, plena d'humanes anècdotes i d'agradables acudits.

Aquests parlaments ja hagueren basat per ells mateixos per fer agradable la vetlada, però els concerts que oferien el tres conjunts abans citats acabaren d'enredonar l'acte.

Primer fou la Coral Parroquial, que interpretà «Posta de Sol» de J. S. Bach, «Rossinyol» de Pérez Moyà i «María es la Flor» del mateix homenetjat. Després els Blavets cantaren «Adoració del Nin Jesús» i «Cançó de ses Panades», també del P. Miralles i l'«Alleluia» de Mozart. I la Banda de Música oferí «Aromes de Mallorca» (Popular), «Flor de Murta» (Noguera-Pocoví) i «Regocijo Infantil» igualment del P. Miralles.

Una vetlada agradable de la que tots en sortirem entusiasmats a més d'haver retut un ben merescut homenatge a un montuïrer quasi oblidat.

Els bauets de Liuc donaren a l'homenatge una simpàtica nota que agrada molt als montuïrers.

EXCURSIÓ A SÓLLER

Una bona i ben avenguda colla de 80 persones de diferents edats anarem d'excursió a Sóller. Dos autocars nos varen dur a Palma per enllaçar amb el tren. El temple d'un deixeble d'En Gaudí, Museu, Exposició de Flors, Tómbola Parroquial, Biniaraig, Tramvia, Port... foren les passes grosses que donarem per aquesta idíllica vall.

Mos ho passarem molt bé. En Rafel Horrach va estar tot el dia amb nosaltres i se'n alegrà de veres de la visita dels que sempre tindrà per amics.

Va caure dins bona terra la idea d'organitzar, adesiara, excursions d'aquest tipus. I si no, llegiu a continuació.

PROGRAMADA UNA NOVA EXCURSIÓ

La llavor sembrada a Sóller ha fructificat. No podia ser d'altra manera, ja que per allà tot és verdor i inclús neixen plantes que a la nostra vila es moren. El fruit que ens ha donat és la programació d'una segona excursió a la secció del Museu de Mallorca que està a Muro, Coves de Campanet i Museu de Cera de Binissalem. Els qui han vist el Museu de Muro no se cansen d'alabar-lo perquè és una escollida i ampla mostra de la nostra cultura, història i formes de viure mallorquines. Veureu instruments, vestits, eines, mobles... antics que recordareu els majors i coneixerem els de menys edat.

DONANTS DE SANG

A una simpàtica festa celebrada a Palma se va fer entrega de 14 diplomes a donants de sang montuïrers per haver-la oferida mes de cinc vegades fins al passat 30 d'octubre. La llista que ens han fet arribar és la següent: Antoni Arbona, Joana Garcias, Joana Mora, Francesca Rossinyol, Joan Ribas, Joana Garí, Joana Ramonell, Aina Linares, Joan Miralles, Gomila, Bonaventura Rigo, Joan Rigo, Joana Ribas, Aina Marena i Honorat Moll.

CONCERT DE JOAN COLL

Ha agradat molt el concert de guitarra que ens oferí el Mestre Joan Coll a l'església, després de la Missa de les 11.30. És un músic que en sap molt i que esperam amb gust poder sentir altres vegades a Montuïri.

I AIXO, PER QUÈ?

És una llàstima que encara hi hagi gent disposada a destrossar, la qual cosa és mostra de barbàrie i mala educació, a part del què això pugui significar d'odi contra uns tímids intents de recuperar unes institucions que representin la nostra personalitat de mallorquins.

A la categoria alevín corregueren 108 nins

Una brillant jornada esportiva va viure el nostre poble el dematí del divendres Primer de Maig amb motiu de la celebració del «II Cross Popular Montuïri - 81». Participaren uns mil atletes de tots els llocs de Mallorca. Entre els pobles, col·legis o clubs amb major nombre de participants comptam Algaida (67), Joan Capó de Felanitx (60), Andratx, C.N. Son Quint de Palma; La Salle Palma i d'Es Pont d'Inca; APA de Campos, Mediterraneo-Porciúncula, Hermes, San Diego, C.N. Joan Mas de Pollença C.N. Selva, Sant Vicenç de Paul de S'Arenal, Santa Eugènia, Santa Maria, Son Servera, Olímpic Manacor, Sant Francesc d'Assís de Manacor, Fidípides, els soldats del Coes («Boinas verdes»), Policia Nacional, Porreres, Muro, C.A. Peñalver, C.N. Sineu...

Destaquem el bon quefer de l'Associació de Pares que organitzà el Cross. Ara bé, cal dir que molta de gent que no era de l'APA hi va col·laborar i aquest fou l'èxit: era una obra de tot el poble.

L'ajuda d'entitats i cases comercials arribà a les 61; a més, hi participaren l'Ajuntament, Guàrdia Civil, Creu Roja, Guàrdies Municipals, metge i practicante locals... etc. La Conselleria de Cultura de les Illes Balears i l'Ajuntament donaren una bona subvenció; les medalles de la general eren totes de Blahi Cremacao; La Caixa oferí discs, cassetts i llibres pels llocs 11.é a 20.é, els deportistes begueren més de dues mil degustacions de Seven-Up i Cremacao. Destil·les Reunides de Llucmajor obsequia amb botelles als col·legis amb major nombre de classificats... En definitiva, el Cross de Montuïri on no hi manca etall i el que més ens alegra és que totom en va estar molt content, va passar gust i va alabar la bona feina de tots.

Dades estadístiques

Nombre total d'inscrits: 988

D'ells eren montuïrers: 197

Premi a la desgràcia: Antoni Moreno, levin del C.N. Son Quint al que se li va entregar al mateix vespre a casa seva un preciós trofeu.

CLASSIFICACIONS

Categoria prescolar femenina

1.ª—María Francisca Gomila

2.ª—Rosa María Gomila

3.ª—Joana Serra

Fins a 29 petites.

Prescolar masculí

1.er—Miquel Verd

2.on—Jaume Alcover

3.er—Baltasar Tous

Fins a 48 corredors de ca ses nonges.

Mini femení

1.ª—absoluta, Cati Bauzá de Montuïri

1.ª—local, Joana Maria Blascos

37 classificades.

Escola amb major nombre de classificats: Andratx.

Mini masculí

1.er—Pere Ramon Alemany (S'Arraco)

1.er—local, Jordi Jiménez

44 corredors.

Per equips, La Porciúncula.

Benjamin femení

1.ª—absoluta, Antònia Tous de Montuïri

1.ª—local, Mari Carmen Sanchez

48 nines.

Per equips, Pare Pou d'Algaida.

Benjamin masculí

1.er—Lluc Viñals (Hermes)

1.er—local i 3.er de la general, Biel Nicolau

74 classificats.

Guanyador per equips, La Salle Pont d'Inca.

Alevín femení

1.ª—Cati Bauza (Sant Joan)

1.ª—local, i 10.ª de la general, Joana Jiménez.

75 participants.

Per equips, Joan Capó de Felanitx.

Alevín masculí

1.er—Bartomeu Marimon (Son Sardina)

1.er—local, Miquel Angel Sánchez

108 atletes.

Per equips, C.N. Son Quint de Palma

Infantil femení

1.ª—absoluta, Mari Carmen Robles de Montuïri

1.ª—local, Cati Ribas

44 classificades.

Per equips, Sant Vicenç de Paul de S'Arenal.

Infantil masculí

1.er—Joan A. Sitjar (Porciúncula)

1.er—local i 8.er de la general, Diego Ortiz (Montuïri)

Acabaren la prova: 85.

Per equips, Son Quint.

Cadete-juvenil femení

1.ª—Adela Marin (Santa Maria)

1.ª—local, Margalida A. Arbona

8 classificades.

Per equips, C.N. Santa Maria.

Cadete-Juvenil masculí

1.er—Joan Bayo (Hermes)

1.er—local, Antoni Robles

28 classificats.

Per equips, San Diego.

Junior - Senior femení

1.ª—Isabel Bauzá (Montuïri)

1.ª—local, Antònia Fontirroig (Sant Joan-Montuïri).

Junior - Senior masculí

1.er—Antoni Lupiàñez

1.er—local, Gabriel Mayol

Per equips, Coes («Boinas verdes»).

Destaquem que hi va haver un altre montuïrer que va fer aquesta carrea de 10 kilòmetres. En Pere Cerdà a més de les dues jovenetes que ara vénen.

89 classificats.

Per equips, Coes.

Veterans

1.er—Basilio Martínez, (San Diego)

Professors

1.er—Miquel Llompart (Porciúncula)

Fins a 10 mestres.

Dels montuïrers, en Sorell va fer tercer i en Biel es sisè.

1.ª—professora: Joana M.ª Massanet (Palma).

Locals: 4.000 m.

1.er—Vicenç Vaquer

2.on—Pere Capellà

GABRIEL GOMILA

FOTOGRAFIES ANTIGUES DE MONTUÏRI

Tal vegada ens trobam davant una de les més antigues fotografies de Montuïri. Ja te 75 anys i els qui ara veim són tots morts. Mitjançant aquest gravat, BONA PAU ret homenatge als actuals

components, pels 110 anys d'existència de la Banda, en primer lloc, i a tots els qui recreant-se en la música, conren l'art i donen a Montuïri l'esperança d'una llarga continuïtat musical.

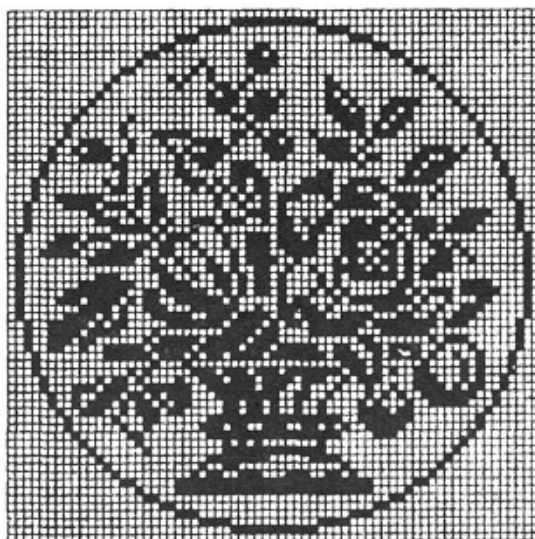
25 ANYS ENRERA

21 Juny 1956

Dos autocars de nines i un de nins, plens, van d'excursió a la Colònia de Sant Jordi, visitant Porreres i Campos. Fou el premi per haver assistit regularment al Mes de Maria.

SOLUCIONS AL PASSETEMPS DE MAIG

Endevinalla: Sis sardines valen dotze pessetes.

SOPA DE LLETRES:

V	P	O	Z	U	C	O	I
A	E	W	I	T	A	M	R
R	L	R	E	I	L	X	R
I	L	O	M	A	E	R	O
O	U	T	F	E	T	L	X
U	S	A	O	F	L	G	A
O	C	A	I	A	M	L	A
B	O	T	G	E	A	L	L

«7 malnoms del poble».

ESGLÉSIA EN CAMÍ

UNCIO DELS VELLIS I CELEBRACIÓ PENITENCIAL

El dia 31 de maig, a les 11.30, celebrarem la Unció dels Vells i malalts. I el dimecres, 10 de juny, a les 9.30 del vespre, tindrem Celebració Penitencial Comunitària, entre les Festes de Pentecosta (Cincogema) i Corpus.

P. Gabriel Miralles

(Ve de la 2.ª pàg.)

vocació del P. Miralles. Sentí aleshores una enyorança tan forta de tot el que havia deixat que pensà que no la podria aguantar; però ajudat de la gràcia, es revestí de coratge valent com un heroi es digué a si mateix: —**Rebenta, si vols rebentar. No haguessis vingut.** I amb aquella resolució tan ferma desaparegué aquella temptació, i mai més en la vida dubtà de la seva vocació.

La Congregació quedà fundada el dia 17 d'agost de 1890, i el P. Miralles quedà nomenat Mestre de novicis. El 6 de maig de l'any següent la Congregació recentment aprovada, per orde del Sr. Bisbe, s'hagué de fer càrrec del Santuari i Collegi de Lluç. El P. Miralles fou nomenat Mestre de música de l'Escolania de Blavets i allà pogué demostrar les seves grans dots musicals. L'any 1897 fou designat Superior de la nova fundació de Sant Gaietà de Ciutat i fou el restaurador de la seva església. Tota la seva vida religiosa discorregué entra aqueixes dues cases, essent sempre un model de la més estricta observança. Però el seu zel no es limità just a aqueixos dos llocs, sinó que s'estengué per tota Mallorca. Durant la seva vida predicà 106 exercicis espirituals a Filles de la Puríssima, 89 a Monges de distintes Congregacions, i acompanyat d'altres Pares de la seva Congregació va predicar 75 missions pels pobles de Mallorca. Tenia una gràcia especial per explicar la missa i els Manaments de la Llei de Déu, dels quals sabia treure tots els racons amb un llenguatge popular i molt expressiu.

LA SEVA MORT

L'any 1940, després de celebrar el cinquantenari de la fundació de la Congregació, el P. Miralles morí en la pau de Déu a la Casa de Sant Honorat el dia 15 de desembre, ple de mèrits pel cel i estimat i beneït de tothom, als 85 anys d'edat. La seva memòria durarà per sempre dins la Congregació de Missioners dels SS. Cors.

(Extret quasi tot d'unes Memòries autobiogràfiques del mateix P. Miralles).

P. GASPÀR MUNAR, M.SS.CC.

PREPARACIÓ PER A LA PRIMERA EUCARISTIA

Els nins i nines que han de participar per primera vegada a l'Eucaristia del Senyor ho faran en dos grups. El primer el diumenge 7 de juny a les 11.30 i el segon dia 21 de juny, a les 6.30 de l'horabaixa.

Cada any l'Església torna a insistir en la importància de combregar amb la vida i amb les actituds de Jesús, i restar al màxim a lo que pugui significar luxe o atany de prestigi social.

Per a ajudar els pares. En Pere Fons, rector de Vilafranca, va parlar de la necessitat de convertir-se i donar exemple d'amor als fills. N. Andreu Genovard, rector de Crist Rei de Manacor, va explicar que per a combregar ens hem d'assemblar més a Jesús. I En Toni Garau, rector de Cala Rajada, ens va fer comprendre que sense verdadera comunitat no hi hauria verdadera Eucaristia.

CONFIRMACIÓ: 65 JOVES I AL·LOTES

El passat dia 22 de maig, en el Puig de St. Miquel, el nostre Bisbe Teodor Ubeda va celebrar el Sagrament de la Confirmació —una passa de maduresa en la fe— de 65 joves i al·lotes de la nostra parroquia.

Com és lògic, no tots han seguit el mateix procés i cada grup ha fet camins distintes de maduració. Però, es poden fer notar com a fruit d'aquestes catequisis de mes de dos anys, tres equips cristians de revisió de vida, que volen continuar la tasca de posar la llum de l'evangeli sobre les seves tasques i la realitat que ens envolta.

Davallant del Puig, el Bisbe va compartir una bona estona amb un grup de gent que l'esperava a la Sala Mariana. Va insistir en l'esperança i en la necessitat de renovació.

ENGUANY CINC NOUS CAPELLANS A MALLORCA

Per a la nostra Església de Mallorca, hi ha signes d'esperança: cinc joves s'han decidit enguany a donar un «sí» valent de servei a Crist i a l'Evangeli, en distintes comunitats cristianes de la nostra illa. Els cinc nous capellans diocesans són: En Ramon Lladó per a St. Llorenç. En Guillem Roselló per a Artà. En Jeroni Llambias per als Hostalets. En Jaume Obrador per a Alcúdia i en Joan Pons, de Búger. Ells ens ajuden a eixamplar camins d'esperança.

LA DIADA DE MALLORCA MISSIONERA

El diumenge, 17 de maig, recordàvem amb responsabilitat tots els qui fan conèixer la pràctica de Jesús sobretot al Tercer Món, deixant el seu poble i les seves famílies. Enguany es compleixen 25 anys de presència de l'Església mallorquina en el Perú. Un grup de nins i nines de quint i sisè de catequesi volen mantenir correspondència amb al·lots de Cascas (Perú) per a testimoniar així la comunió en una mateixa fe. La col·lecta va arrebregar 35.630 pts.

ATEMPTAT PAPAL

Molts de montuirers s'han preocupat per l'estat de salut del Papa Juan Pau II que a conseqüència de l'abominable atemptat del 13 de maig, quasi perdé la vida.

Des d'aquí rebutjam tan abominable succe i manifestem el nostre desig de què prestetornem la salut al Papa i governi amb pau l'Església Catòlica.

MOVIMENT PARROQUIAL

ABRIL - MAIG

NOUS CRISTIANS

Dia 18 de abril.—Maria Pau Ferrer Cerdà, filla de Gabriel i d'Isabel.

Dia 26 abril.—Francisco Javier Marín Garcías, fill de Francisco i Sebastiana.

Dia 26 abril.—Maria del Mar Ferrer Gomila, filla de Guillem i de Maria Antònia.

NOVA FAMÍLIA

Dia 9 de maig.—Juan Francisco Rodríguez Garcés amb Na Maria Teresa Mayol Manera.

PASSAREN A LA CASA DEL PARE

Dia 28 d'abril.—Josep Pocoví Mascaró, de 87 anys, casat, a. «Boira».

Dia 6 de maig: Joana-Aina Trobat Miralles, de 82 anys, viuda, a. «Claveta».

Dia 7 de maig: Rosa Mulet Cerdà, de 82 anys, casada, a. «Roegona».

Dia 12 de maig: Margalida Miralles Noguera, de 65 anys, viuda, a. «Rua».

Dia 14 de maig: Petra Maria Socias Miquel, de 89 anys viuda, a. «Xoroia».

Imprimeix Apòstol y Civilizador, PETRA